

Misjonijutustused

**Lõuna-Aafrika-India Ookeani
Divisjon**

**Aprill Mai Juuni
2009**

Originaali tiitel:
Adventist Mission
Southern Africa-Indian Ocean Division
Jouth and Adult Magazine
Quarter 2 2009

Tõlkinud Ellen Suits
Keeleline korrektuur Ellen Suits

Adventistide Koguduste Eesti Liit, 2009

MISJONIJUTUSTUSED

II kvartal 2009

Lõuna-Aafrika-India Ookeani Divisjon

Sel kvartalil on meie tähelepanu keskmes Lõuna-Aafrika-India Ookeani Divisjon, maailmakoguduse uusim divisjon. Siia kuulub 11 riiki ja rohkelt saareriike, kokku umbes 151 miljonit inimest. Siin tunnistab oma usust üle 2,1 miljoni seitsmenda päeva adventisti. See teeb umbes 1 adventisti iga 72 elaniku kohta. Sel kvartalil on eritähelepanu Angolal ja Sambial.

Ülesanded

Angolas elab ligi 16 miljonit inimest, kellest umbes 329 000 on seitsmenda päeva adventistid. See teeb ühe adventisti iga 50 elaniku kohta. Riiki püütakse üles ehitada pärast 40 sõja-aastat, mille jooksul purustati või kahjustati tõsiselt suuremat osa riigi- ja õppeasutustest.

Angola kogudusel ei ole raha, et ehitada üles need koolid, mis teenivad tuhandeid lapsi, nii adventiste kui ka mitteadventiste. Mõnel lapsel ei ole muud võimalust hariduse omandamiseks.

Osa selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetustest aitab üles ehitada kaks algkooli ja rajada

hooned Bongo adventülikoolile, kus on nii adventseminar kui ka ülikooli tasemel hariduse, äri ja muude olulise valdkondade kursused, mis võimaldavad tuhandetel koguduse noortel saada kvaliteetse kristliku hariduse, et teenida tulevikus oma kodumaad.

Lõuna-Aafrika sisemaal asuv **Sambia** on maailma 50 vaeseima riigi hulgas. Umbes 70 protsenti sambialastest püüavad end ära elatada põlluharimisest.

Ligi 11,5 miljonist Sambia elanikust on 573 700 seitsmenda päeva adventistid, suhteks tuleb 1 adventist iga 20 asuka kohta. Kuid kogudusel on ainult üks keskkool.

Hiljuti avas Sambia kogudus Sambia adventülikooli ja selles on juba üle 800 üliõpilase, kellest suurem osa on kaugõppes. Kooli raamatukogus on üle 42 000 raamatu, kuid ruum nende mahutamiseks on imeväike. Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab rajada sellele uuele ülikoolile raamatukogu.

Kiirteade! Viimastel kuudel on olnud misjonianne-tusi ja kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetusi märkimisväärselt rohkem. Euro-Aasia divisjon sai 2008. aasta esimesel kvartalil (see on kõige hilisem kvartal, mille kohta olid trükkimineku ajaks andmed olemas) 650 000 dollarit. Ülistus Jumalale ja tänu teile ohvrimeelsuse eest!

Võimalused

Selle kvartali kolmeteistkümnennda hingamispäeva annetuste projektid on:

- * raamatukogu Sambia adventülikoolile
- * kahe algkooli taastamine Angolas
- * Bongo adventülikooli hoonete renoveerimine ja ülesehitamine Bongo misjonipõllul Angolas.

4. aprill 2009
Põhja-Angola

Tülitegija

Lucas Pedro

Lucas kasvas üles oma onu kodus Angolas. Tema onu on protestantliku kiriku juht ja Lucas ühines teismelisena kooriga. Kooriliikmed soovitasid tal ristimisele tulla, seepärast astus Lucas ristmisklassi.

Ühel päeval loeti klassis kümmet käsku. Kui õpetaja luges kümmet käsku, jälgis Lucas teksti ning märkas, et neljandas käsus kästi pühaks pidada hingamispäeva, portugali keeles *sabado*'t. Ta küsis õpetajalt, miks kirikus peetakse pühapäeva, kui Piibel väidab, et Jumala püha päev on hingamispäev – *sabado*.

„Juudid pidasid hingamispäeva,“ selgitas õpetaja, „kuid kristlased peavad pühapäeva.“ Lucas ei olnud rahul. „*Piibel käsib hingamispäeva meeles pidada. Kül-*

lap Jumal teadis, et me unustame selle ära,“ mõtles ta.

Lucas hakkas otsima Piiblist teisi viiteid hingamispäeva kohta. Ta lootis, et see aitab tal mõista, mida tähendab hingamispäeva pühitsemine. Järgmisel nädalal luges Lucas leitud tekste ristimisklassis ja palus õpetajalt abi, mõistmaks, miks on Piiblis läbivalt kinnitatud hingamispäeva, kuid nad ei pühitse seda.

Lucas sai tülitokitaja kuulsuse, kuid ta polnud valmis alla andma. Ta leidis veelgi kirjakohti hingamispäeva kohta ja luges ka neid ristimisklassis. Hesekieli 20:19,20 nimetab hingamispäeva märgiks Jumala ja Tema rahva vahel. Lucas küsis õpetajalt, mida see tähendab. Kuid vastamise asemel sai õpetaja pahaseks ning saatis Lucase pastori juurde vastuseid saama. Kui pastor ei vastanud küsimustele, lõpetas Lucas ristimisklassis käimise. Aga ta jätkas Piibli uurimist ja vastuste pärast palvetamist.

Ühel päeval jõe ääres jalutades kuulis Lucas kedagi mainivat sõna „hingamispäev“. Ta seisatas ja nägi üht meest mõnede noortega vestlemas. Lucas astus lähemale kuulama. Kui avanes võimalus, esitas Lucas mehele küsimused hingamispäeva kohta, mis olid teda vaevanud. See mees, Samuel, selgitas hingamispäeva nii arusaadavalt, et kõik oli mõistetav. Viimaks ometi oli Lucas saanud vastused!

Samuel kutsus Lucast oma koju hingamispäevast õppima ja Lucas oli hea meelega nõus. Nad hakkasid koos Piiblit uurima ning peagi mõistis Lucas, et hingamispäev polnud Piiblis ainus asi, mida ta ei olnud tead-

nud. Kui Samuel kutsus Lucast adventkirikusse, oli ta rõõmuga nõus. Teda tervitati südamlikult ja ta hakkas seal käima.

Pühapäeval läks Lucas oma endisesse kirikusse. Ta soovis rääkida oma noortele sõpradele seda, mida oli teada saanud. Ta kutsus neid adventkirikusse.

Onu sai teada Lucase käikudest adventkirikusse hingamispäeval ja võttis ta ette. „Onu,“ ütles Lucas, „kui ma ei saanud oma küsimustele vastust meie kirikust, siis palvetasin, et Jumal juhiks mind kellegi juurde, kes oskab vastata. Jumal vastas mu palvetele ja andis vastused. Nüüd käin adventkirikus.“

Onu vaatas Lucasele otsa ja ütles rangelt: „Sa pead valima. Lepi sellega, mida õpetab meie kirik, või otsi endale teine elukoht.“

„Mul pole valikut,“ ütles Lucas alandlikult. „Ma pean igal juhul järgima Jumalat.“ Onu käskis tal lahkuda.

Lucas pani asjad kokku ja lahkus onu majast. Ta ei teadnud, kuhu minna, seepärast magas ta sel ööl naabrite kanakuudis. Kui sõber ei lubanud tal enda juurde jääda, küsis Lucas Samuelilt abi. Kogudusevanem võttis ta enda juurde. Ta hakkas töötama koos pastoriga, ise samal ajal ristimiseks valmistudes. Koguduseliikmed toetasid teda ja ta sai jätkata oma õpinguid keskkoolis.

Lucas elab praegu adventperekonna juures ja lõpetab kooli. Kui ta kohtub sõpradega oma onu kirikust, räägib ta neile rõõmsalt, et sai vastused küsimustele, mis olid teda endises kirikus vaevanud. Ja ta kutsub neid

adventkirikusse. „Nüüd ma tunnen tõde ja palvetan, et nad otsustaksid järgida valgust, mis neil on,“ ütleb Lucas.

Kui Lucas tunneb end üksikuna või perekonnast hüljatuna, meenutab ta, et Jeesus tundis end sageli niimoodi. „Järelkäijad ei mõistnud Kristust tihtipeale, nii et ma pole üksi,“ lisab ta. „Mul on au käia Tema jälgedes ja teha seda, mida Tema soovib.“

Meie selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetused aitavad üles ehitada Bongo adventülikooli, kus valmistuvad Lucas ja veel paljud noored pastoritöök Angolas.

Lühidalt

* Angola asub Aafrika lääneküljel Atlandi ookeani kaldal ning piirneb põhjast Kongo Demokraatliku Vabariigiga ja lõunast Namiibiaga. See on suuruselt seitsmes riik Aafrikas ja potentsiaalselt üsna rikas. Kuid ligi 40 aastat kestnud sõda (1961– 2002. a) laastas majanduse.

* Pealinn Luanda asub Atlandi ookeani kaldal. Selle elanikkond, mis on ametlikult 2,5 miljonit, kasvas sõjapõgenike arvel mitme miljoni võrra. Valitsus püüab need põgenikud taas nende kodupiirkondadesse asustada.

11. aprill 2009
Põhja-Angola

Cristina¹

Tee Jumala juurde

Cristina¹

[Paluge see mina-vormis lugu noorel naisterahval ette kanda.]

Juba väiksest peale tahtsin saada nunnaks ning teenida Jumalat ja inimkonda. Kui ma olin 11-aastane, panid vanemad mind kloostrikooli, kus sain valmistuda nunnaks saamiseks.

Mulle meeldis aidata vaeseid ja valmistada end ette teenima Jumalat kogu ülejäänud elu. Nunnade koolituse osana läksime kloostrikooli lähedal asuvatesse küladesse, hoolitsesime orbude ja leskede eest ning jagasime neile toitu, riideid ja ravimeid. Vahel töötasime isegi leep-
rahaigetega. Mulle meeldis see osa tööst ja ma ei suutnud endale teistsugust elu ette kujutada.

¹Nimi muudetud

Kui lõpetasin keskkooli, saadeti mind sekretäride kooli arvutit õppima. Ei mina ega kloostriülem teadnud, et seda kooli juhatas seitsmenda päeva adventistist pastor. Kui me püüdsime arvutit selgeks saada, jutustas pastor-õpetaja meile lugusid Piiblist ja Jumalast.

Mulle oli alati meeldinud Jumalast õppida ja mind huvitas tõesti see, mida pastor rääkis. Ta oskas Piibli asju nii ilusasti selgitada. Märkasin, et mõned asjad, mida ta luges meile Piiblist, olid vastupidised kloostrikoolis õpitule, kuid need olid minu jaoks täiesti arusaadavad.

Ma ootasin arvuti- ja sekretärikursuse tunde rohkem piiblitugude tõttu kui sealt saadavate oskuste pärast. Tundus, et mida enam õppisin pastor-õpetajalt Piiblist ja Jumalast, seda vähem kõitsid mind kloostri igapäevased jumalateenistused.

Ma lõpetasin kursused ja pöördusin tagasi tavapärasesse kloostriellu. Kuid peagi mõistsin, et mu vaimulikust elust oli kadunud elav rõõm. Ma jätkasin oma igapäevast tööd, kuigi mul oli usu pärast võitlemist. Miski oli muutunud, kuid ma ei teadnud, mis see oli.

Kui saabus aeg anda lõplik tõotus täieõiguslikuks nunnaks saada, hoidis mind miski tagasi. Ma ei teadnud miks, aga ma ei saanud seda teha. Olin segaduses nii paljude peas keerlevate vastuoluliste mõtete pärast.

Teadsin, et kui ma ei anna tõotust, pean kloostrist lahkuma. Aga kuhu ma lähen? Ma ei saanud kirjutada emale ja selgitada talle oma otsust, sest meie kirjad loeti läbi. Isegi kui saaksin talle kirjutada, mida ma ütleksin?

Et otsustasin loobuda oma eluunistusest? Et ma loobun 15-aastasest pühendumisest millelegi, mida pidasin elust kallimaks? Aga kui ma palvetasin, mõistsin, et Jumal oli näidanud mulle teist teed enda juurde, ning ma teadsin, et pean seda iga hinna eest järgima.

Siis ütles kloostriülem, et enne lõpliku töötuse andmist saavad pereliikmed teha veel ühe külaskäigu. Lootsin, et suudan emale selgitada seda, mida isegi vaevu mõistsin.

Kui ema tuli külla, ütlesin talle lihtsalt, et ma ei anna lõplikku töötust. Ema oli üllatunud ja õokeeritud. Ta küsis, miks, ja ma selgitasin, et leidsin Piiblist tõed, mida ei saa eitada ja mida meie kirik ei õpeta. Ema meenutas mulle, et olin lapsest saati tahtnud saada nunnaks, et teenida Jumalat ja inimesi. Ütlesin, et tahan ikka teenida Jumalat ja inimesi, kuid teistmoodi.

„Kes sind eksiteele viis?“ küsis ema lootusetult. Selgitasin, et õpetaja avas mulle kursuste ajal Piibli. Ema süüdistas mind, et olin lasknud end nõidade kultusel petta ega kuulunud, kui püüdsin talle selgitada kõike, mida pastor oli Piiblist õpetanud.

Hoolimata ema protestist otsustasin kloostrist lahku- da. Juhtivad isikud olid mu otsusest õokeeritud, kuid nad ei püüdnud mind jääma sundida.

Kuna mul polnud kohta, kuhu minna, ega muud kodu peale kloostri, läksin lähima linna adventkirikusse. Rääkis kogudusejuhtidele, mis oli juhtunud ja koguduse- liikmed võtsid mu südamlikult vastu. Ütlesin neile, et

mul pole elukohta ega elatusvahendeid ja koguduseliikmed pakkusid mulle abi. Üsna varsti pakuti mulle tööd sekretärina ja elukohta.

Ma olen rahul ja õnnelik oma uues usus, sest tean, et leidsin õige tee, mis juhib Jumala juurde. Ma ootan, mida Jumalal on veel minu jaoks varuks.

Aitäh, et annate misjoniannetusi. Teie annetused aitavad mul leida tee Jumala juurde.

Misjoniteated

* Angola ametlik keel on portugali keel, kuid peaaegu kõik räägivad veel vähemalt üht bantu keeltest.

* Adventkogudus on rohkem kui 300 000 liikmega Angola üks suurimaid protestantlikke uskkondi. Peaaegu iga 50 angolalase kohta on üks seitsmenda päeva adventist. Kuid 50 Angola elanikust ei ole 49 adventuskliki.

* Palvetage sellepärast, et Angola usklikud tunnistasid oma usust nagu teie jagate misjoniannetusi, et neil oleks vajalikud vahendid Jumala armastusest rääkimiseks.

18. aprill 2009
Kesk- ja Lõuna-Angola

Carlos¹

Sõja laps, Jumala laps

Carlos¹

Carlos oli 14-aastane, kui sõdurid tulid. Nad ajasid ta relva ähvardusel emakodust välja ja viisid põllule, kus olid teised hirmunud poisid. Mõned olid temast nooremad. Nad elasid Angolas ja neid kõiki oli värvatud armeesse.

Angola elanikud olid sõdinud peaaegu 40 aastat. Kui nad olid saavutanud Portugalist iseseisvuse, võitlesid nad ise keskis sellepärast, kes hakkab riiki juhtima. Carlose kodulinna ümber käisid ägedad lahingud, sest see oli ühe geriljasõdurite kildkonna peakorter.

Carlosele anti relv ja teda õpetati sellest tulistama. Ta õppis ka muid sõjalisi tarkusi ning seejärel käis ta neli aastat Aafrika metsikut kõnnumaad pidi, toitudes kät-

¹ Nimi muudetud

tesaadavast, tulistades tapmiseks ja kuuletudes käskudele, et elama jääda. Teda ei lubatud koju tagasi ema vaatama minna.

Carlos sai haavata ühes kokkupõrkes valitsusvägedega, kui tema üksus põgenes. Keegi aitas ta lahinguväljalt eemale läheduses asuvasse väikesesse külla. Kuid seal polnud haiglat ega isegi mitte väikest kliinikut, kus oleks tema vigastust ravitud. Ta vajus ühe maja najale päikse käes, kust leidis ta üks külaelanik. Mees mõistis, et Carlos on kõigest poiss. Ta aitas Carlose püsti ja viis oma koju. Mehe abikaasa hoolitses Carlose haavade eest ja andis talle vedelat aedviljapuljongit. Carlos lürpis seda; ta polnud päevi midagi söönud.

Perekond kohtles Carlost rohkem poja kui sõdurina, kuigi neid oleks võidud vaenlase sõduri varjamise eest hukata. Carlose jõud taastus tasapisi ning talle meeldis kuulata peremehe juttu sellest, kui väga Jumal teda armastab. Mehe sõnad olid poisi hingele ravivaks palsamiks. Kui Carlos kuulis pererahvast palvetamas, igatses ta saada sama rahu ja kindlustunnet. Ta palus uutel sõpradel end palvetama õpetada.

Toidust oli napilt ja pere oli sunnitud otsima toiduks ükskõik mida. Sageli kuulis Carlos pereisa palvetamas: „Issand, aita meil täna toidust leida ja palun hoia sõdurid eemal.“ Carlos mõistis, kui ohtlik oli tema sealviibimine pererahva jaoks. Sellest hoolimata jäi Carlos perega sõja lõpuni. Selle aja jooksul võttis ta vastu Jeesuse oma Päästjaks, kuid ei saanud kirikus käia. Ta teadis ainult seda, mida pere talle oli õpetanud.

Kui sõda 2002. aastal lõppes, pöördus Carlos tagasi oma kodulinna. Ta sai teada, et tema ema oli sõja ajal pealinna kolinud. Kuid ta leidis onu, kes kutsus Carlose enda juurde elama. Carlos oli tänulikult nõus. Nüüd oli ta 19-aastane, kuid ta oli ainult seitse aastat koolis käinud. Onu maksis õppemaksu, et Carlos saaks õppida.

Carlos oli väga tänulik onule, kes teda nii palju aitas, ja soovis talle kuulekas olla. Kuid peagi mõistis ta, et uus usk seab ta vastuollu mitte ainult onu, vaid kogu perekonnaga.

Nädala sees käis Carlos koolis, kuid nädalalõpus pidi ta töötama. Kui onu sai teada, et Carlos tahab minna laupäeval kirikusse, sai ta vihaseks ja otsustas Carlosest selle harjumuse välja juurida.

Carlos ei tundnud Piiblit piisavalt, et vastata onu süüdistustele adventistide vastu. Ta igatses osadust kaasusklikega, kuid ei teadnud, kus on adventkirik. Siis külastas teda tema vaimulik isa ja näitas noormehele, kus on kirik. Poiss läks suure innuga kirikusse, kust ta sai uusi sõpru ja kus ta tundis end vaimulikult kodus.

Sageli lahkus Carlos onu kodust enne koitu, ilma söömata, et pääseda onu hingamispäevaste tööde nimekirjast. Tal oli kõht tühi, kuid ta soovis teenida Jumalat. Kui onu ei suutnud teda usku hülgama panna, käskis ta Carlosel oma majast lahkuda. Carlos leidis väikese, mahajäetud toa diskoteegi taga. See ei olnud mugav, kuid tasuta. Ning ta sai rahus Jumalat teenida.

2005. aastal tulid Carlose ema ja õed-vennad koju tagasi. Vend soovis tema juurde elama tulla ja nii jagas Carlos oma väikest tuba vennaga. Carlos rääkis vennale oma usust.

Carlose teekond usu juurde on olnud pikk ja raske, kuid ta tänab Jumalat kaitse ja Jeesuse juurde juhtimise eest. „Jumal ei jätnud mind,“ ütleb Carlos. „Nüüd ei taha ma oma venda jätta.“

Selles üle 300 000 adventusklikuga riigis, Angolas, on nüüd rahu. Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab üles ehitada kolm lahingutes tõsiseid purustusi saanud kooli. Tuhanded Carlose sarnased noored vajavad haridust. Ärgem vedagem neid alt.

Lühidalt

* Huambo on Angola suuruselt teine linn, kus on umbes 400 000 elanikku. See asub Kesk-Angola platool.

* Huambos on 75 aastat olnud Angola uniooni misjoniosakond. Sõja-aastatel said mitmed misjonihooned purustusi või hävitati täielikult, kuid uniooni kontor ja lähedal asuv kirik said ainult väikseid kahjustusi. Rohkem kui ühel korral kukkusid pommid kiriku õuele, tapes seal olnud tsiviiliskuid, kuid need, kes olid kirikus sees pelgupaika otsinud, olid ohutus kohas.

25. aprill 2009
Kesk- ja Lõuna-Angola

Victorina Enoc

Kangekaelne usk

Victorina Enoc

Kui viibisin mitme aasta eest tütre juures haiglas, kasutasin aega abikaasa toodud raamatute lugemiseks. Üks neist köitis mu tähelepanu ning andis mu elule uue ja keerulise suuna. Raamatus mainiti, et apostel Paulus käis hingamispäeval sünagoogis. Sel õhtul küsisin oma mehelt: „Kas Paulus ei elanud pärast Kristust?“ Mees noogutas. „See raamat ütleb, et Paulus pidas hingamispäeva. Kui see on nii, siis miks meie peame pühapäeva?“

„Sellepärast et Jeesus tõusis sel päeval surnuist üles,“ vastas mees. Kuid tema vastus ei rahuldanud mind ja see jäi pähe kummitama.

Kolme aasta pärast kohtasin naist, kes ütles, et ta on adventist. Ma teadsin, et adventistid peavad laupäeva ja

ma tahtsin näha, kuidas nad seda teevad. Küsisin mehelt luba minna kirikusse vaatama ja ta lubas. Mulle meeldis jumalateenistus väga ja ma käisin seal kuu aja jooksul iga nädal. Siis ütles mu abikaasa: „Nüüd aitab sellest hingamispäevakirikus käimisest.“ Kuid ma ei tahtnud seda jätta; olin leidnud midagi imelist.

Sageli vaidlesime usuküsimuste üle, sest mu mees oli oma kiriku juht. Aga ma polnud valmis loobuma. Kui ma palusin ristimist, mõistis mees, et mul oli selle kirikuga tõsi taga. Ta sai vihaseks ja ütles, et inimesed räägivad, kuidas ma ei kuuletu talle. Seejärel keelas ta mul ristimisele minna. Kuid ma teadsin, et pean kuuletuma Jumalale, niisiis lasin end ristida.

Kui ma tulin ristimisveest välja, astus mu mees kirikusse. Ta oli vihane. Ta tõmbas välja noa ja torkas diakonit. Siis karjus ta: „Ta ristiti minu tahte vastaselt! Võite ta endale hoida; ta on teie oma.“ Ma jäin ühe diakonissi juurde.

Lõpuks kutsus mees mu koju tagasi ja lubas mitte viga teha. Kui koju jõudsin, ütles ta: „Ole pealegi ristitud adventist, kuid tule minuga pühapäeval kirikusse.“

„Ma kuulan su sõna teistes asjades,“ ütlesin alandlikult, „kuid ma olen liiga palju hingamispäevast teada saanud, et Jumala käsule selga keerata.“ Ma koristasin maja reedel, kuid ta ajas selle nii segamini, et lapsed ei saanud minuga kirikusse kaasa tulla.

Ühel hingamispäeval tuli mees kirikusse ja küsis mind. Ma ei läinud tema juurde enne lõppu. Siis tõmbas ta väl-

ja kaika ja peksis mind. Kui keegi mind päästis, hakkas mees pastorit peksma.

Ma põgenesin teise provintsi ja jäin oma venna juurde. Abikaasa anus, et tuleksin koju tagasi ning hoolitseksin tema ja laste eest. Aga kui ma koju tagasi pöördusin, hakkasid mu mehe kiriku liikmed mind külastama. Nad soovitasid mul oma mehe sõna kuulata ja tema kirikusse tagasi minna. Ma ütlesin neile: „Kui ma kuuletuksin oma mehele, siis oleksin sõnakuulmatu Jumala vastu. Kuidas saaksin petta Jumalat ja pidada pühapäeva?“

Mõned kirikuliikmed ütlesid, et kui keeldun mehe sõna kuulamast, otsivad nad talle uue naise. See õokeeris mind, sest mõistsin, et mul tuleb võib-olla valida perekonna ja Jumala tahte vahel.

Mu abikaasa muutus kaugeks, keeldus minu tehtud toitu söömast ega lubanud mul meie toas magada. Ma kuuletusin igas asjas, kuid keeldusin hingamispäevast loobumast. Kuid ühel reede õhtul kirikust tulles avastas, et ta oli maja ukse lukku keeranud ja mind välja jätnud. Ronisin laste aknast sisse ja magasin põrandal. Kui ta sai aru, et olen laste magamistoas, siis ta peksis mind ja saatis mu majast välja. „Ma leidsin teise naise,“ ütles ta. „Käi minema.“

Hingamispäeva hommikul läksin kirikusse ja jäin sinna terveks päevaks. Pärast päikeseloojangut tulin koju tagasi ja magasin lastetoas. Pühapäeva hommikul vara panin oma asjad kokku ja läksin mehevenna juurde. Rääkisin talle, et mu mees peksab mind liiga sageli ja ma tulin tema juurest alatiseks ära.

Jäin oma poja juurde, kes elas selleks ajaks juba eraldi. Lõpuks kolisid ka lapsed minu juurde, sest nad ei talunud enam elu isa juures. Nüüd on mul rahu. Kolm last on minu eeskujul adventkoguduses. Ma loodan, et viimaks saavad nad kõik adventistideks, kuid ma tean, et see peab olema nende otsus, nagu minu uskki oli minu otsus.

Palun palvetage mu pere, mu laste ja isegi mu abikaasa pärast, et nad järgiksid Jeesust, kuni veel saavad.

Ma palvetan, et annaksite sellel kolmeteistkümnendal hingamispäeval heldeid annetusi, et aidata minu kodumaa Angola kogudusel üles ehitada koole, nii et lapsed saaksid õppida Jumalat tundma juba väiksena. Suur tänu teile.

Misjoniteated

* Peaaegu 40 aastat (1961.–2002. a) oli Angola haاراتud sõjast. Mõned ägedaimatest lahingutest toimusid Huambo lähedal, kus elab Victorina. Sõjas sai surma pool miljonit inimest, kogu maal hävines palju ametiasutuste hooneid, haiglaid ja koole.

* Võitluskeskmele kõige lähemal asuvates piirkondades ei olnud elektrit, joogivett ja sageli puudus ka toit. Inimesed kogunesid kaitset ja lootust otsides kirikutesse; sel ajal sai adventkogudusest üks riigi suurimatest konfessioonidest.

* Palvetage, et sellel saabunud rahuajal pöörduksid inimesed jätkuvalt Jumala poole.

2. mai 2009
Kesk- ja Lõuna-Angola

Joao Quintas da Silva

Veenduge ise

Joao Quintas da Silva

[Paluge see mina-vormis lugu noormehel ette kanda.]

Mõnes Angola osas on nõidus tavaline ning inimesed kardavad ja austavad seda. Kui mu ema jäi raskelt haigeks, süüdistas ta selles nõidust ning põgenes koos meiega teise Angola piirkonda, et needusest pääseda. Kui ema uuesti haigeks jäi, polnud abiks ei haiglat ega arsti. Mitte kedagi peale traditsioonilise ravitseja, nõidarsti.

Elu oli raske ja ema saatis meid, lapsi, teistesse peredesse elama. Mina läksin peresse, kus oli suur kari ja mind saadeti karja. Aga ma tahtsin kooli minna ja ma teadsin, et selles peres elades ei saa ma iial õppida. Kui sain 9-aastaseks, põgenesin sealt tagasi koju.

Ma elasin kahe tädi juures. Kuid ma olin tõsiselt pettunud, saades teada, et isegi linnas ei saa ma koolis käia, sest mul polnud õigeid dokumente. Mu tädid valmistasid õlut ja müüsid seda turul, niisiis aitasin ma neil müüa, kuid peagi ma ka jõin nende tehtud õlut.

Siis sain ühel päeval teada mehest, kes andis kirjutamis- ja lugemistunde kõigile soovijatele. Ma panin end kirja ja hakkasin lugemist õppima. Ma olin vaimustatud! Astusin teise kooli ja õppisin nii kiiresti, et võisin klassi vahele jätta.

Sõber andis mulle Uue Testamendi ja ma lugesin ka seda. Tundsin selle mõju oma elus ning jätsin peagi õlle joomise ja hakkasin käima kirikus, kus mu pere kunagi käis, lootes kuulda Jumala Sõna enda jaoks. Sel ajal olin umbes 12-aastane.

Paari aasta pärast kuulsin vaimulikku raadiosaadet, mis haaras mu tähelepanu. Kui ma kuulasin, mõistsin, et kõneleja rääkis asjadest, mida ma polnud oma kirikus kuulnud, näiteks hingamispäevast. Küsisin oma pastori käest nende asjade kohta, kuid tema kehtas nende küsimuste peale ainult õlgu.

Pettunult hakkasin käima linna teistes kirikutes. Kuid kõigis neis tundus olevat midagi viltu. Õpetused ei langenud kokku sellega, mida oli kuulnud raadiost või lugenud Piiblist. Nägin linnas adventkirikut, kuid ma ei teadnud adventistidest suurt midagi. Keegi ütles, et nad tegelevad nõidusega, niisiis hoidsin adventkirikust eemale.

Mu ema ja vennad-õed olid linna tagasi tulnud ning taas elasime koos.

Ühel päeval märkasin, et tee äärde, mida pidi käisin sageli, ehitati kirikut. Kui see sai valmis, pandi välja evangeelsete koosolekute kuulutus. Läksin uudishimust koosolekutele ja see sõnum avaldas mulle muljet. See vastas sellele, mida olin Piiblist lugenud, kuid mida ma polnud teistest kirikutest leidnud. Nende koosolekute käigus andsin oma elu Jumalale.

Kui mu ema sai teada, et käin adventistide koosolekutel, oli ta õnnetu. Tema ja enamik mu teisi sugulasi arvasid ikka veel, et adventistid on nõiad, ning hoiatasid mind nende eest. Kuid ma olin leidnud selles kirikus midagi sellist, mida üheski teises polnud, niisiis jätkasin seal käimist. Kodune surve oli tohutu.

Angola koolides on tunnid ka laupäeviti ja ma käisin kohusetundlikult kohal. Kuid ühel hingamispäeva hommikul kooli minnes kuulsin häält: „Mine kirikusse Jumalat teenima.“ Teine hääl ütles: „Sa ei taha ju tunde vahele jätta.“ Ma tundsin survet, ent otsustasin kirikusse minna.

Ema soovitas mul ikka adventkirik maha jätta, sest see ei sobinud tema traditsiooniliste tõekspidamistega. Kuid ma teadsin, et olin leidnud kiriku, kus õpetatakse Jumala tõde. Selle õpetused on kooskõlas Piibliga, sest need on Piiblist pärit. Aja jooksul rahunes ema maha ja ma võisin ristitud saada. Mu pere ei olnud just rõõmus, kuid nad ei takistanud mind.

Mulle meeldib olla koguduses aktiivne ja rääkida teistele Jumalast. Ma tahan kuulutada kõigile, et leidsin Jumala tõe ning kutsuda neid ise vaatama, et adventistid ei ole nõiad; nad on Jumala lapsed, kes püüavad Teda järgida igas eluaspektis.

Parim osa mu misjonitööst on, et saan tõlkida raadiosaateid, mis tõmbasid esmalt mind selle imelise koguduse juurde!

Palvetage mu pere pärast. Ma soovin, et nad õpiksid Jeesust tundma nagu minagi. Ma tahan, et nad mõistaksid nagu mina, mida on Jeesus nende heaks teinud.

Aitäh, et tunnistate oma usust! Aitäh misjoniannetuste eest, et inimesed Angolas ja kogu maailmas saaksid teada Jumala armastusest.

Misjoniteated

* Kuigi kolm neljandikku Angola elanikest peab end kristlasteks, ühendavad paljud oma usuga Aafrika traditsiooniliste uskumuste rituaalid. Riigi maapiirkondades tegeletakse sageli nõidusega.

* Sõja ajal said paljud adventkoolid purustusi või hävisid täielikult. Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab üles ehitada või remontida algkoolid Cuales (Põhja-Angolas) ja Quicucos (Lõuna-Angolas). Huambo lähedal asuv Bongo misjonikeskus on taastatud, et majutada Bongo adventülikooli, kus koolitatakse noori pastoriteks ja kogudusejuhtideks.

9. mai 2009
Kesk- ja Lõuna-Angola

Mario Armindo

Jumala tee otsimine

Mario Armindo

[Paluge see mina-vormis lugu teismelisel poisil ette kanda.]

Mina olen Mario. Ma elan Angola pealinnas Luandas. Olen oma silmaga näinud, et sõprade hoolikas valimine on elu ja surma küsimus.

Ma kasvasin üles üksikvanemaga kodus. Kui ma olin väike, oli ema töö tõttu peaaegu kogu aeg ära ja mina olin palju tädi Armindaga. Ta on adventist ja mul on meeles hingamispäevakool tema aias puu all. See meeldis mulle.

Kuid siis jõudsin teismeikka ja leidsin endale sõbrad. Valisin valed sõbrad ja neil oli mulle halb mõju. Need poisid jõlkusid linna bussijaama lähedal turuplatsil. Pea-

gi mõistsin, et nad ei veetnud seal niisama aega. Nad varastasid turuplatsil käivatelt inimestelt igal võimalusel ja müüsid varastatu maha, et raha saada. Siis läksime kinno või tegime midagi muud, mis oli meie arvates lõbus. Ma arvasin, et nad on üsna lähedad ja võtsin peagi omaks nende arusaamise lõbust. Ka mina hakkasin varastama. Unustasin tädi väikese hingamispäevakooli, mis käis koos tema aias puu all.

Siis viis ema perekonna teise linnaossa elama. Sealt oli mul liiga kauge sõpradega kohtumas käia. Ema võttis töö, mis jättis talle rohkem aega meie, lastega, olla ja see meeldis mulle.

Üsna pea märkasin, et naaberperekonnal oli igal laupäeva pärastlõunal suurem söömaaeg. Varsti haudusin välja plaani, kuidas saada nendega sõbraks, et sattuda laupäeviti lõunale. Kuid naaber sai mu plaanist üpris kiiresti aru. Ta naeratas ja ütles, et võin nende perega koos lõunastada – kui ma käin kõigepealt nendega koos kirikus. Nii hakkasingi käima naabritega adventkirikus.

Ma kohtasin kirikus palju noori ja varsti käisin kirikus sõpruse pärast, mitte üksnes pärast kirikut saadava lõunasöögi tõttu. Kuid ma ei leidnud kirikus tõelist suhet Jumalaga.

Mõne aja pärast läksin elama oma onupoja juurde vana kodukoha lähedusse. Võtsin ühendust vanade sõpradega ja kohtasin mõningaid uusi. Nendega koos hakkasin peagi jooma ja narkootikumede tarvitama.

Ühel ööl kuulsime suurt tulistamist. Varahommikul söandasime minna tänavale, et uurida, mis oli juhtunud. Leidsime kaks teismelist tänaval surnuna lamamas. Ma ei tundnud neid, kuid vaatepilt oli kole. Keegi ütles, et nad tapeti röövimiskatse käigus.

Kui vaatasin neid kahte elutut keha, meenusid mulle pastori sõnad: „Olge valmis. Me ei tea, millal meie elu lõpeb.“ Mingil kombel teadsin, et need tänaval lamavad poisid ei olnud enne surma Jumalaga asju korda ajanud. Kuid minul oli veel aeg selleks, et seada oma elu Jumalaga korda. Sealsamas, neid surnukehi vaadates, andsin oma elu Kristusele.

Mu elu muutus peaaegu üleöö. Ma jätsin joomise ja narkootikumide tarbimise. Läksin tagasi kirikusse ja kutsusin ka ema kaasa. Ta tuligi ning mõne kuu pärast ristiti meid koos. Minu elu oli võtnud täiesti uue suuna.

Hakkasin otsima teismelisi, kes elasid nii nagu mina kord. Püüan rääkida neile, et nad on vael teel ja kui nad oma elu ei muuda, võivad nad lõpetada kuul peas tänaval lamades. Siis kutsun neid üles andma oma elu Jumalale. Jumal on juhtinud mind mitmete juurde, kes on olnud nõus andma Jumalale oma elus võimalust.

Kuigi ma olen alles keskkoolis, olen käinud koguduseliikmetest juhtide kursusel ja jutlustan vahel. Eriti meeldib mulle töötada laste ja teismelistega, julgustada neid hoolikalt sõpru valima, sest sõbrad mõjutavad elu suunda.

Täna Jumalat, et Ta ei andnud alla, kui ma tegin valesid valikuid, vaid näitas mulle õiget teed enne, kui

oli liiga hilja. Kui vaatasin nende surnud teismeliste nägusid, siis mõistsin, et pole aega maailmaga mängida. Ma tänan Jumalat, et Ta saatis mulle sõbrad, kes tõmbasid mind Jeesuse ja koguduse poole, kuigi mina tikkusin maailma poole.

Teie misjoniannetused aitavad jõuda nii noorte kui ka vanadeni, et viia neile sõnum Jumala päästmisteest Jeesuses.

Misjoniannetused

* Kuigi Angolas on igast 50 elanikust 1 seitsmenda päeva adventist, ei ole 49 50-st adventistid. Paljudel inimestel on veel vaja kuulda, et Jumal armastab neid ja soovib anda neile parema elu praegu ja igavikus. Keegi peab sellest neile rääkima.

* Meie misjoniannetused aitavad rääkida maailmale, et Jeesus tuleb varsti, ning kutsuda nii noori kui ka vanu oma elu Kristusele andma.

16. mai 2009
Sambia Adventülikool

Kisco Mweemba

Võimatu saab võimalikuks

Kisco Mweemba

[Paluge see mina-vormis lugu noormehel ette kanda.]

Kui mu vanemad surid, võttis mu eakas vanaema mind enda juurde. Tal ei olnud sissetulekut, seetõttu maksis tema kirik minu koolikulud. Preester lootis, et astun tema jälgedes ja kui ma kasvasin, andis ta mulle vastutust nõudvaid ülesandeid. Kui ma olin teismeline, andis ta mulle trükitud jutluse ja käskis selle järgmisel pühapäeval ette kanda. Aga kui ma seda lugesin, et saanud ma suuremast osast aru. Preester elas liiga kaugel, et tema käest küsima minna, ning ma ei teadnud, mida teha.

Mul meenus naaber, kes oli usklik mees, adventkoguduse lihtliikmest juht. Palusin tal jutlust lugeda ja mulle

selgitada. Ta luges jutlust, mis kirjeldas Peetruse unenägu puhtast ja ebapuhtast toidust ning selgitas, et ebapuhtast toitu võib süüa. „Kuid,“ lisas ta, „Piibel ei ütle nii.“ Ta näitas mulle Piibli kirjakohti, kus on öeldud, et me ei tohi ebapuhtast toitu süüa.

Kuidas saaksin ette kanda jutluse, mille õpetus ei vasta Piiblile? Otsustasin sel pühapäeval üldse mitte kirikusse minna. Preester ei olnud minuga rahul ja ähvardas mu õppetöö toetamise lõpetada, kui ma ei tee tema tahtmist.

Ma ei teadnud, mida teha, seepärast rääkisin adventistist naabrile oma probleemist. Ta luges mulle piiblisalmi, mida ma ei saanud enam peast välja. „Sest mis kasu on inimesel sellest, kui ta võidaks terve maailma, aga teeks kahju oma hingele?“ (Mk 8:36 NKJV). Seejärel luges ta teise salmi, mis andis mulle jõudu: „Aga otsige esmalt Jumala riiki ja tema õigust, siis seda kõike antakse teile pealegi!“ (Mt 6:33).

Otsustasin järgida Jumalat ja hakkasin käima koos käputäie adventistidega, kes pidasid jumalateenistusi puu all. Ma tundsin, et selles kohas leian ma Jumala.

Preester sai mu otsusest teada ega maksnud enam mu õppemaksu. Ma pidin koolist ära tulema. Naabrid ütlesid: „Nägid nüüd, mida sa tegid? Kaotasid võimaluse õppida, sest mässasid oma kiriku vastu.“

Kuu aja pärast külastas meie väikest gruppi piirkonna adventpastor, kuulis mu lugu ja leidis kellegi, kes toetas mu õpinguid, et saaksin edasi koolis käia. Vanaema

oli sellega nõus ja ma läksin kooli tagasi. Aja jooksul ristiti mind adventkogudusse.

Kui ma olin 11. klassis, siis suri mind toetanud mees ja ma jäin sponsorita. Panin asjad kokku, et koju minna, kuid kooli raamatupidaja peatas mind. „Kuhu sa lähed?“ küsis ta. Ma ütlesin, et mul pole raha kooli lõpetamiseks. „Õppemaks on tasutud veel kahe semestri eest,“ ütles ta. Kiitsin Jumalat ja jätkasin õpinguid. Tegin tööd, et tasuda kahe viimase semestri eest ja Jumala õnnistuste abil lõpetasin keskkooli.

Mind võeti vastu Sambia adventülikooli. Kuid taas polnud mul sponsorit. Läksin kooli ja mulle öeldi, et nad pole sponsorit leidnud. Mul paluti kahe nädala pärast tagasi tulla. Nende kahe nädala jooksul palvetasin väga tõsiselt.

Aga kui tagasi läksin, ei olnud ikkagi sponsorit leitud. Olin meelega, arvates, et ei saagi sel aastal õppida. Mu koduküla elanikud pilkasid mind, kuid mina palvetasin edasi. Siis leidis kooli kaplan mulle tööd. Ma sain õppemaksu tasumiseks tööd teha. Ma ei saa endale lubada ühiselamut, seepärast jäin nelja teise tudengiga tühjana seisvasse kanalasse ning raha säästmiseks teeme endale ise süüa. Ülikooli personal aitab meid. Nad andsid meile voodid ja tekid ning otsivad meile teist elamis kohta.

Ma töötasin kuus kuud, et teenida kursustele registreerimiseks piisavalt. See pole kerge, kuid on seda väärt, sest ma õpin Jumala töö jaoks.

Ma tahan saada pastoriks. Kui preester mind kooli saatis, ei pidanud ta just seda silmas, kuid ma tean, et see on Jumala tahe. Mulle meeldib rääkida teistele imelistest tõdedest, mida olen ise teada saanud.

Ma räägin oma vanaemale ja teistele kodukülas, et Jumalal on ka võimatu võimalik. Ja inimesed kuulavad. Nad on näinud, kuidas Jumal mind päästis ja andis kõik vajaliku siis, kui keegi külas ei olnud nõus mind aitama. Neli pereliiget on näinud Jumala hoolitsust minu elus ja ühinenud adventkogudusega.

Ma olen rõõmus, et võin teenida Jumalat, kes muutis võimatu võimalikuks. Ta ei ole mind kunagi hätta jätnud ja ma tean, et seda ei juhtu iial.

Misjoniteated

* Sambia adventülikool rajati 2003. aastal, et anda Sambias kristlikku haridust nii adventistidele kui mitteadventistidele.

* Kool töötab ümberehitatud ja ajutistes hoonetes ning püüab koguda raha linnaku ehitamiseks. Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab rajada raamatukogu ülikooli 42 000 raamatu jaoks, millest suurem osa on laos kuni sobiva hoone valmimiseni.

23. mai 2009
Sambia Adventülikool

Marlene Ingwe

Marlene'i uus kool

Marlene Ingwe

Marlene on teismeline, kes elab Sambias. Ta on pere mitmest lapsest noorim. Tema pere käis vahel protestantlikus kirikus, kuid usk ei olnud nende elus kõige tähtsam.

Kui Marlene oli 10-aastane, otsustasid vanemad panna ta linna adventkooli, kus ta pidi saama nende arvates korraliku hariduse. Tema nõod käisid selles koolis ja Marlene oli põnevil, et saab nendega samas koolis käia.

Marlene oli üllatunud, kui sai teada, et adventkoolis on iga päev jumalateenistused ja kõigil on piiblitunnid. Õpetajad palvetasid koos õpilastega ja hoolisid neist tõepoolest.

Marlene'ile meeldis uus kool ja ta rääkis sageli perele, mida ta seal õppis.

Ühel päeval rääkis õpetaja õpilastele, et kooli kõrval asuvas kirikus hakatakse pidama erilisi koosolekuid. Ta julgustas õpilasi oma peresid sinna kutsuma. Marlene tahtis väga minna ja kutsus innukalt ka oma vanemaid. Vanemad ei tulnud, kuid lubasid Marlene'il ja tema õde-vennadel minna. Marlene tundis uhkust, sest pole just sage, et noorim laps mõjutab vanemaid.

Marlene, tema õde ja vennad käisid koosolekutel nii sageli kui võimalik. Kui koosolekud lähenesid lõpule, palus pastor täita kaardi neil, kes soovivad Jeesust järgida. Marlene võttis kaardi ning nägi, et ka tema vennad ja õde tegid sama. Marlene oli nii erutatud, et pere järgis tema eeskuju. Lapsed uurisid koos Piiblit ja said koos ristitud.

Mõni päev pärast laste ristimist kutsus isa pere kokku ja ütles, et tema perepeana otsustas, et nad ei käi enam adventkirikus. Lapsed olid kurvad, kuid Marlene kõige kurvem.

„Isa sõna oli seaduseks,“ ütleb Marlene. „Seepärast jätsid mu vennad ja õde adventkirikus käimise. Kuid mina ei olnud valmis loobuma. Teadsin, et olen leidnud midagi erilist ja ma tahtsin järgida Jumalat.“

Marelene jätkas hingamispäeval kirikus käimist, isegi kui isa sundis teda ka pühapäeval kirikus käima. Ta läks selleks, et isale heameelt valmistada, kuid ta süda ei olnud seal. Lõpuks veenis ema, et isa lubaks Marlene'il

hingamispäeval kirikus käia. Marlene oli väga õnnelik.

Kui Marlene'il oli aeg keskkooli minna, palus ta vanematelt luba õppida adventistide internaatkoolis Rusangos, nende kodust mitme tunni tee kaugusel. Vanemad olid nõus ja Marlene läks sinna õppima. „Ma ühinesin palvegrupiga ja palusin kõigil minu pere pärast palvetada,“ ütleb ta. „Ma soovisin, et mu vanemad annaksid südame Jumalale.“

Kui Marlene läks vaheajaks koju, innustas ta peret õhtuti koos pühendushetke pidama. Kõik olid nõus ja Marlene alustas kümne käsuga.

Kui nad uurisid neljandat käsku, oli ema hingamispäevast lugedes üllatunud. Ta ei olnud sellisest käsust varem teadnud. Kuid isa see ei kõigutanud. Ta väitis, et pole oluline, millist päeva pidada; sobib ükskõik milline päev.

Marlene jätkas pere pärast palvetamist. Kui Marlene'il oli käsil viimane õppeaasta, peeti tema kodukirikus evangeelsete koosolekute seeria. Marlene'il oli hea meel kuulda, et kõik – kaasa arvatud isa – käisid koosolekutel.

Marlene'i isa tegi otsuse ja sai ristitud ning ema valmistub ristimiseks. Nüüd teenib kogu pere koos Jumalat.

„Tänu Jumalale, et vanemad saatsid mind adventkooli, kus ma õppisin tundma tõde,“ ütleb Marlene. „Täna Jumalat, et ta vastas mu palvetele ja ühendas pere Jeesuses. Kui ma nüüd olen vaheajal kodus, äratab mind keegi hingamispäeva hommikul sõnadega: „Ärka üles! Aeg

on hingamispäevakooli minna!“ Ma olen selle üle väga rõõmus!“

Osa selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetustest aitab üles ehitada vastrajatud Sambia advent-ülikooli Marlene’i keskkooli kõrvale. Eriline projekt on raamatukogu ülikooli 42 000 raamatule, millel pole praegu õiget kohta. Paluge Jumalalt tarkust, kuidas saaksite toetada kristlikku haridust Sambias.

Lühidalt

* Rohkem kui pool Sambia elanikest töötavad põllumajanduses. Enamik peavad põldu enda elatamiseks, kasvatades toidust oma pere jaoks ja müüvad ainult vähest ülejäänut.

* Kui 80 protsenti kooliealistest lastest on kirjas algkoolis, siis ainult 25 protsenti lõpetavad keskkooli. Paljud täiskasvanud ei oska lugeda ega kirjutada.

* Adventkogudusel on mõned alg- ja keskkoolid, millest ei piisa kaugeltki kõigi õppida soovijate mahutamiseks.

30. mai 2009
Sambia Adventülikool

Autriche Niyongere

Jumala nimel

Ajakirjale Mission jutustanud Autriche Niyongere

Kui Autriche Sambias kasvas, ei olnud usk tema elus oluline. Kuid see muutus, kui ta jõudis teismeikka.

Kui ta ühel päeval koolist tuli, märkas ta mõningaid sõpru ümber klassikaaslase Morrise. Ta astus lähemale ja märkas, et Morris viis vabal ajal läbi piiblitundi. Morris rääkis Piiblist nii lihtsalt, et Autriche oli võlutud.

Autriche ühines grupiga. Tal ei olnud Piiblit, seepärast vaatas ta kellegi teise omast. Grupp kogunes palvetama või Piiblit uurima enne tunde, pärast tunde ja lõuna ajal.

Ühe uurimise ajal küsiti Morriselt kümne käsu kohta. Morris avas 2. Moosese raamatu 20. peatüki ja luges

kümmet käsku. Siis selgitas ta neid natuke. See äratas Autriche'is huvi. Aga kui ta kuulas sõbra loetud sõnu, tundus miski valesti olevat. „*Minu kirikus ei ole kümme käsku niimoodi kirjutatud,*“ mõtles ta. Ta tahtis neid ise Piiblist lugeda, et näha, kas õiged oli Morrise loetud või tema kiriku kümme käsku. Autriche küsis naabrilt Piiblit laenuks ja luges 2. Moosese raamatu 20. peatükki. Ta avastas, et Morrisel oli õigus.

Morris ja Autriche rääkisid koos Jumalast ja Piibli tõdedest. Autriche sai teada, et ema oli Morrise kodust ära saatnud, kui ta otsustanud Jumala tõelise koguduse kasuks.

Lugu meenutas Autriche'ile mõne aasta tagust päeva, kui tema pere oli põgenenud oma kodumaalt teise riiki. Nad olid järve ületamas, kui äge torm keeras kaks teist nendega koos olnud paati kummuli ja paljud inimesed uppusid. Autriche palvetas: „Jumal, kui sa päästad mind, siis ma teenin sind.“ Järgmine asi, mida ta mäletas, oli see, et ta lamas järve saare liival.

Perel õnnestus pääseda Sambiasse ja nad seadsid sisse uue elu. Autriche unustas uues koolis õppides kiiresti oma lubaduse Jumalale. Aga kui Autriche kuulis Morrisset Jumala armastusest rääkivat, tundis ta soovi anda oma elu Kristusele. Autriche kuulus ühte kampa, aga kui Jumal rääkis tema südames, mõistis noormees, et kambaliikmete elu pole selline, nagu kristlastel peaks olema. Ta lahkus kambast ning andis oma elu ja talendid Jumalale.

Autriche rääkis isale, et andis oma elu Kristusele ja tahab vastavalt kümnele käsule hingamispäeval Jumalat

teenida. See oli tõsine samm, kuna isal oli oma äri ja Autriche pidi seal laupäeviti töötama. Isa ei öelnud midagi, kuid vestlust pealt kuulnud kasuema pakkus end tema asemele tööle, et ta saaks hingamispäeval kirikusse minna. Autriche tänas Jumalat võimaluse eest hingamispäeva pidada.

Siis jäi Autriche'i kasuema haigeks. Ta tuli peaaegu surmasuust tagasi ja tundis, et Jumal oli säästnud ta elu kindlal eesmärgil. Ta põlvitas ja andis oma elu Jumalale, et teenida Teda Tema juhtimise järgi. Palvetades kuulis ta häält ütlevat: „Järgi oma poja eeskju.“ Kui Autriche tuli sel päeval koolist, palus kasuema, et poiss võtaks ta kaasa evangeelsetele koosolekutele, kus ta käis. Sel õhtul palus ema ristimist.

Autriche'i isa ei olnud rahul, et ta naine ja poeg olid selle imeliku religiooniga ühinenud. Ta püüdis sundida Autriche'i hingamispäeval töötama ja uuest usust loobuma. Kuid Autriche keeldus. Vihaselt keelas isa Autriche'il seal töötada. Ta ei olnud nõus ka tema õppemaksu tasuma.

Autriche'il õnnestus lõpetada keskkool ja astuda Sambia adventülikooli. Ta võeti vastu, kuid tal polnud raha koolis käimiseks. Kuna Autriche tahtis õppida pigem teoloogiat kui ärimist, keeldus isa teda toetamast. Kuid Jumal andis Autriche'ile võimaluse õppida. Autriche peab töötama mitmel töökohal ja ta harib aeda, et endale toitu kasvatada. Kuid ta on otsustanud kindlalt oma õpingud lõpetada.

Kodus on asjad paranenud. Autriche'i isa käis koolis vaatamas ja kuigi kool on alles algusjärgus, avaldas see isale muljet. Nüüd isa ja poeg suhtlevad omavahel ja isa on nõus poega igal võimalusel aitama.

„Täna Jumalat selle eest, mida Ta minu elus teeb,“ ütleb Autriche. „Mul on küll veel probleeme, kuid Jumal kannab mu eest hoolt ja ma olen tänulik.“

Osa selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetustest aitab ehitada vastrajatud Sambia adventüli-koolile raamatukogu. Aitäh, et aitate siis, kui seda on kõige enam vaja.

Misjoniteated

* Sambia on ametlikult kristlik riik ja seitsmenda päeva adventkogudusel on siin üle 573 700 liikme. See teeb ühe adventisti iga 20 elaniku kohta, mis on suurim adventistide suhtarv kogu Lõuna-Aafrika-India ookeani divisjonis.

* Siiski järgib üks inimene kümnest traditsioonilisi religioone või ei järgi üldse mingit religiooni. Palvetage Sambia elanike eest, eriti nende eest, kes ei tea, et Jeesus armastab neid.

* Vaadake inspireerivaid lugusid Jumala armastusest Lõuna-Aafrika-India ookeani divisjonis adventkoguduse misjoni-DVD-lt.

6. juuni 2009
Sambia

Ellen ja Harville Valenciano

Valgus pimeduses

Ellen ja Harville Valenciano

[Paluge see mina-vormis intervjuu ette kanda jutustaja ning naiste- ja meesterahval.]

Jutustaja: Harville ja Ellen Valenciano on misjonärid, kes töötavad Sambias Yuka adventhaiglas. Ellen Valenciano on haiglas arst ja tema mees, hariduselt raamatupidaja, on majandusjuhataja.

Hiljuti küsis ajakiri *Mission* Valencianodelt nende töö kohta Aafrika kõnnumaal. *[Harville'i osa lugeva mehe poole pöördudes:]* Harville, kirjelda piirkonda, kus asub Yuka haigla.

HV: Haigla asub Lääne-Sambia kauges piirkonnas, Angola piiri lähedal. Lähim suurem linn on Mongu, mis

asub mitu tundi paadiga allavoolu sõita. Sealt ostame kaupu endale ja haiglale.

Jutustaja: Enamik inimesi paistab arvavat, et teed rajav misjonitöö on mineviku osa. Dr Ellen, räägi meile tingimustest, milles sa töötad.

EV: Haiglahoone on umbes 50 aastat vana, plekk-katus on läbi roostetanud ja see vajab väljavahetamist, kuid meil ei ole raha. Mu mees parandab seda, kuid pea-aegu üleöö ilmub auke juurde. Hiljuti kukkus sisse osa operatsioonisaali laest. Peame opereerima raskelt haigeid patsiente miilide kaugusel asuvas riigihaiglas. Väiksemaid operatsioone teeme haigla teises ruumis.

Teine tõsine probleem on elekter. Kui elekter kaob operatsiooni ajal, peame jätkama küünla- või taskulam-bivalgel. Me ei saa oma generaatorit kasutada, kui me ei löika läbi haiglasse tulevaid elektriliine. Seepärast teeme kõik võimaliku päevavalguses. Elektri puudumine haiglas võib olla eluohtlik, kuid tänu Jumalale, seni pole keegi selle tõttu surnud.

Jutustaja: Sa mainisid läheduses asuvat riigihaiglat. Miks kogudus peab üleval haiglat, kui teine on nii lähedal?

EV: Inimesed ei lähe haiglasse tihtipeale enne, kui on raskelt haiged. Nad tulevad siia, sest teavad, et palveta-me nende pärast enne operatsiooni või raviprotseduure. See on väga oluline. Ja kuna me ei võta tasu, siis tulevad meie juurde inimesed, kes ei saa rahaliselt riigihaiglasse minna.

Jutustaja: Misjonäridel on põnevaid lugusid jutustada. Rääkige meile mõni.

HV: Misjonäride elu on täis väljakutseid ja üllatusi. Mitu kuud tagasi läksin suurvee ajal paadiga Mongusse ehitusmaterjali ostma. Kojutulek on vastuvoolu ning kaupade ja ehitusmaterjalide koormaga võtab see 12 kuni 15 tundi. Lahkusime Mongust kell 3 hommikul, kuid sõukruvi probleemide tõttu pidime tegema mitu peatust. Päikeseloojangu ajal olime ikka veel mitme tunni kaugusel haiglast ja ümbruskond kubises krokodillidest. Sidusime paadi puu külge ning mu abiline läks Yukasse abi kutsuma, sel ajal kui mina ootasin paadi ja koorma juures.

Mõned külaelanikud tõid puid, et teha jaheduse peletamiseks lõke. Kaks meest soovitasid mul läheduses asuvas majas puhata, kuid mõned lapsed sosistasid: „Need mehed on röövliid. Nad varastavad su asjad.“ Ma jäin paadi juurde, kuni tulid misjonihaiгла töölised, et paat koju vedada. Reis võttis peaaegu 24 tundi aega, kuid Jumal kaitses meid ja meie kaupu.

Jutustaja: Kas sul on ka mõni lugu, dr Ellen?

EV: Haiгла asub üsna lähedal jõeale, kus elavad vihmaperioodil maod, jõehobud ja krokodillid. Vahel käivad haiгла territooriumil süüa otsimas surmavalt mürgised kobrad. Mõnikord tulevad nad haiglaruumidesse ja siis tuleb valvuril või mu abikaasal nad tappa.

Yuka peaarst dr Mangold leidis kord oma kanalast keras kobra. Kui ta püüdis madu tappa, siis sülitas see talle silma. Mees oli kaks päeva pime.

Jõehobud võivad olla ohtlikud, kui nad tulevad öösel jõest välja rohtu sööma. Ühel õhtul läksin vaatama hingamisraskustega patsienti. Tundsin, et jõehobud on lähedal, kuid ei näinud neid. Palvetasin Jumala kaitse pärast ja jõudsin turvaliselt koju tagasi. Järgmisel hommikul nägime, et jõehobud olid linnakust läbi läinud! Täna sin Jumalat, et ta kaitses meid.

HV: Me võiksime töötada paremas haiglas kusagil mujal, kuid Jumal on meid kutsunud Yukasse. Teame, et meie töö muudab inimeste elusid.

Jutustaja: Suur tänu teile, et teenite Jumalat ja inimesi. [*Publikule:*] Teie ustavate annetuste abil toetab kogudus peaaegu tuhandet misjonäri rohkem kui 100 riigis. Aitäh teile.

Misjoniteated

* Sambia on ametlikult kristlik riik ja seitsmenda päeva adventkogudusel on siin üle 573 700 liikme. See teeb ühe adventisti iga 20 elaniku kohta, mis on suurim adventistide suhtarv kogu Lõuna-Aafrika-India ookeani divisjonis.

* Siiski järgib üks inimene kümnest traditsioonilisi religioone või ei järgi üldse mingit religiooni. Palvetage Sambia elanike eest, eriti nende eest, kes ei tea, et Jeesus armastab neid.

*13. juuni 2009
Sambia*

Julius Ndano

Targad valikud

Julius Ndano

Julius elab Lõuna-Sambias. Ta kasvas üles vaimulike juurteta peres. Kui ta oli 14-aastane, kutsusid sõbrad teda kampa. Julius ei mõistnud alkoholi ja narkootikumide kasutamise ohte ning peagi oli ta sõltuvuses. Talle meeldis ohu põnevus.

Linnas puhkesid rahutused ning Julius ja ta sõbrad otsustasid kaasa lüüa. Kui nad rahutuste toimumispaika jõudsid, oli seal politsei, kes püüdis võitlust lõpetada.

Julius järgnes sõpradele majja, kus poisid haarasid kaasa väärtusliku kraami ja põgenesid. Nad nägid ees politseinikku ja püüdsid temast mööda põigelda, kuid politseinik käskis neil seisma jääda. Üks poistest ründas

teda ja järgnevas kokkupõrkes lendasid kuulid. Järsku tundis Julius kaelas torget ja veri nirises särgile. Ta oli saanud kuuliga pihta. Maas lamas teine poiss, kes oli saanud kuuli kõhtu. Ta suri tänaval.

Äkitselt ei olnud poisid enam vaprad sõdalased, vaid hirmunud teismelised. Nad aitasid Juliuse koju ja hoolitsesid ta haava eest. See ei olnud tõsine ning Julius mõistis, kuidas tal vedas, et ta jäi elama.

Sel õhtul tuli Juliusele külla sõber Alex. Ta oli kuulnud tulistamisest ja teadis, et Juliuse ellu on vaja muutust. Alex kutsus Juliust endaga kirikusse. Julius oli vastumeelselt nõus, kuid lisas: „Ma ei taha midagi Jumalast kuulda.“

Alex oli teistsugune kui enamik poisse, keda Julius tundis. Kui Julius ja ta sõbrad pilkasid Alexit kristlane olemise pärast, siis ei saanud ta pahaseks. Tegelikult tahtis ta olla Juliuse sõber.

Tulistamisele järgnenud ööl nägi Julius unenäo. Selles nägi ta Jeesuse-taolist meest troonil istumas ja inimeste üle kohut mõistmas. Julius vaatas, kuidas Jeesus saatis inimesi taevasse või põrgusse ning mõtles, kuhu Jeesus teda saadab. Aga kui Jeesus vaatas Juliusele otsa, ei öelnud Ta midagi. Ta lihtsalt tõusis ja lahkus ruumist, jättes Juliuse üksi seisma.

Julius ärkas, olles kindel, et Jumal rääkis temaga unenäo kaudu. Kuid ta ei teadnud, mida peale hakata.

Järgmisel hommikul tuli üks sõpradest Juliust vaatama. Ta pakkus Juliusele marihuaanat ja peagi olid mõlemad poisid pilves. Julius unustas unenäo.

Kuid sel ööl nägi ta järgmise unenäo. Seekord tulid kolm musti raamatuid kandvat inglit temaga Jeesusest ja taevast rääkima. Seekord teadis Julius ärgates, et Jumal kutsub teda. Ta pani riidesse, läks sõprade juurde ja ütles neile: „Ma annan oma elu Jeesusele. Ma ei hakka enam suitsetama ega jooma.“

Sõbrad ei uskunud teda ja viskasid tema kulul nalja, kuid Julius oli otsustanud muutuda. Ta mõtles oma surnud sõbrale ja Alexile, kes oli kutsunud teda kolmapäeval kirikusse piibliuurimisele. Julius läks sõprade juurest ära ja valmistus kirikusse minekuks.

Kui Julius sel õhtul kirikusse astus, nägi ta mitmeid gruppe koos Piiblit uurimas. Ta istus ühe õpetaja lähedale ja kuulas asju, millest tal varem aimugi polnud. Ta tundis, et see on kirik, kus õpetatakse tõde. Julius ütles Alexile, et tahab hingamispäeval kirikusse tulla.

Sel hingamispäeval hingamispäevakoolis ja jumalateenistusel mõistis Julius, et tal on veel palju õppida. Ta küsis sõbralt, kuidas saada seitsmenda päeva adventkristlaseks. Alex tutvustas teda pastorile ja Julius ühines ristimisklassiga. Samuti kutsus Alex Juliust endaga Piiblit uurima. Nad läksid kahekesi linnast välja vaiksesse kohta õppima. Juliuse sõbrad nägid teda ning kutsusid Juliust endaga õlut jooma ja marihuaanat suitsetama, kuid ta keeldus. „Ma ei saa selle juurde tagasi minna,“ ütles ta sõpradele. Nad naersid ja jätsid ta Alexiga kahekesi.

Julius avastas üsna pea, et narkootikumidest ja alkoholist ei olnud lihtne loobuda. Ta võitles oma soovidega,

kuid Alex jäi tema juurde, lugedes Piiblit ja palvetades Juliuse võidu pärast. „Alex aitas mul keskenduda Jumalale, mitte narkootikumidele ja alkoholile,“ ütleb Julius. „Ja Jumal vabastas mind.“ Kui Julius sai võidu sõltuvuste üle, oli ta ristimiseks valmis.

Nagu Jumal kasutas Alexit, et juhtida Julius Jeesuse juurde, tunnistab nüüd Julius usust oma sõpradele. Kuigi mõned heidavad ikka tema üle nalja, on kaks tema sõpradest ristitud. „Selline ongi misjonitöö,“ ütleb Julius naeratusega.

Teie misjoniannetused aitavad noortel ja täiskasvanutel rääkida oma usust sõpradele ja naabritele. Suur tänu annetuste eest.

Misjoniteated

* Enamik inimesi kuuleb Jumala armastusest tavalult inimeselt. Sageli on selleks pereliige või naaber. Kui inimesed näevad Jumala armastust elus säramas, siis on nad valmis nendega Piiblit uurima või evangeelsetel koosolekutel käima.

* Kui teised näevad meie elus Jumala armastust, siis võivad nad küsida, mis teeb meid õnnelikuks. Kui räägime, et Jeesus muutis meie elusid, avab see võimaluse jagada nendega Jumala lunastusplaani.

* Adventkoguduse misjoni-DVD-l on lugusid inimestest, kes räägivad Jumala armastusest. Vaadake üht hingamispäevakoolis.

20. juuni 2009
Sambia

Delight Haangala

Usu küsimus

Ajakirjale Mission jutustanud Delight Haangala

Delight Haangala on 14-aastane. Ta sündis Sambias, kuid veetis suurema osa lapsepõlvest Zimbabwes, kus ta isa õppis. Kasvades rääkis ta inglise keelt ja Lõuna-Zimbabwe kohalikku keelt.

Kui Delight oli 12-aastane, pöördus tema perekond tagasi Sambiasse. Seal kohtas ta ootamatut probleemi. Mängukaaslased itsitasid iga kord, kui ta püüdis nendega rääkida. „Nende arust oli naljakas, et ma ei osanud oma emakeelt rääkida,“ ohkab ta.

Kuid probleem muutus tõsisemaks, kui Delight pandi kooli. Kuigi inglise keel on Sambia riigikeel, räägivad õpilased omavahel ühes kohalikest keeltest.

„Vanemad panid mu erakooli, kus peetakse tunde inglise keeles,“ ütleb Delight. „Aga kui kooli läksin, algasid probleemid.“

„Kool oli ühe kiriku oma ja tunde peeti ka laupäeval,“ selgitab ta. „Ma tahtsin austada Jumalat ja pidada hingamispäeva, kuid õpetajad sundisid mind koolis käima. Nad ei saanud aru, miks mu kirik või vanemad ei luba mul tundidesse minna.“

„Zimbabwes olin käinud adventkoolides ja hingamispäev polnud kunagi probleemiks,“ jätkab ta. „Küsisin isalt, mida öelda õpetajatele. Isa andis nõu ja ühe raamatu lugemiseks ning soovitas mul selle pärast palvetada. Ta ootas, et ma lahendaksin probleemi ise.“

Delight kohtas ka teisi probleeme. „Kohustuslikes religioonitundides õpetasid õpetajad mõningaid asju, millest ma teadsin, et need ei põhine Piiblil,“ ütleb ta. „See pani mind oma tõekspidamisi sügavamalt uurima, et teaksin täpselt, mida ütleb Piibel. See aitas mul usus kasvada,“ lisab ta. „Esimest korda pidin olema täpselt kindel selles, mida ma usun.“

Delightile meeldib jalgpalli mängida ja joosta ning ta on mõlemas väga hea. Ta tahtis astuda kooli meeskondadesse, kuid õpetaja ütles, et ärgu nähku vaeva, sest enamik mängu on hingamispäeviti. „Vahel on õpetajad ja sõbrad pahased, et ma ei tee usus kompromisse,“ ütleb ta, „kuid ma ei muuda meelt.“

„Ma usun, et kui ma olen ustav Jumalale, siis on ka Tema ustav,“ ütleb Delight. „Loodusteaduste õpetaja hak-

kas pidama hingamispäeviti lisatunde, et selgitada lähemalt nädala sees õpitut. Ta ütles mulle, et ma jään väga olulisest materjalist ilma, kui ma laupäeval tunnis ei käi. Siis teatas ta ühel päeval kogu klassi ees, et ma kukun lõpueksamist läbi ja kursus jääb lõpetamata, sest ma puudun laupäeviti. Kui õpetaja karjus edasi minu peale, oli klass väga vaikne.“

„Ma teadsin, et kõik jälgivad mind. Tegin kõik võimaliku kursuse lõpetamiseks. Palvetasin ja õppisin eriti kõvasti. Küsisin klassikaaslastelt nende konspekte tundide kohta, kust olin hingamispäeval puudunud. Kui saabus lõpueksami päev, tundsin, et olen valmis. Kui õpetaja hiljem eksamitöid kätte jagas, tuli välja, et olin saanud klassi parima hinde. Õpetajal polnud muud valikut, kui õnnitleda mind kogu klassi ees – nagu ta varem oli minu läbikukkumist ennustanud. Ma tean, et Jumal austas mind, sest mina austasin Teda.“

Delight töötab kõvasti, et saaks järgmisel õppeaastal minna üle adventinternaatkooli. Siis saab ta õppida koolis, kus õpetatakse samu asju, mida ta juba usub. Kuid ikkagi usub ta, et Jumal lubas tal teises koolis käia olulistel põhjustel.

„Ma saan teistele õpilastele oma usust rääkida,“ ütleb ta. „Ma seisin selle eest, mida usun, ja sain paremini aru, miks ma neid asju usun. Ma kasvasin vaimulikult, kui sain teada, miks ma midagi usun.“

„Lihtne on võtta Kristuse-keskset haridust enesestmõistetavalt, kui pole vaja oma tõekspidamisi kaitsta,“

lisab Delight. „Ma loodan, et mu lugu julgustab teisi, kel on tööl või koolis hingamispäevaga probleeme.“

Osa selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetustest aitab ehitada raamatukogu vastrajatud Sambia adventülikoolile Lõuna-Sambias. Siis saavad tuhanded tudengid advent- ja mittheadventkodudest õppida kristlikus keskkonnas, mida Piiblis tegelikult õpetatakse. Aitäh, et annate sel kvartalil annetusi Sambia noorte jaoks.

Misjoniteated

* Sambias on igast 20 elanikust üks seitsmenda päeva adventist. Kuigi see on imeline suhe, on siis 19 inimest 20-st mittheadventistid. Sambias on veel palju teha, et rääkida inimestele Jeesuse peatselt tulekust.

* Meie misjoniannetused võimaldavad teistele Jumala armastusest rääkida. Mida rohkem anname, seda suurem hulk inimesi kuuleb Jumala armastuse sõnumit.

* Vaadake adventkoguduse misjoni-DVD-lt lugusid Lõuna-Aafrika-India ookeani divisjoni ja teiste maailma piirkondade kohta.

27. juuni 2009
Kolmeteistkümnenda
hingamispäeva programm

Noored on meie tulevik

Osatäitjad: Jutustaja ja kolm reporterit (või vaheldumisi kaks esitajat). *[Valige osatäitjad, kes harjutavad ja esinevad selgelt. Kuigi osatäitjad ei pea oma osa pähe õppima, peaksid nad olema materjaliga nii tuttavad, et suudavad materjali kindlalt ette kanda.]*

Pühakiri:

„Teie aga olete valitud ... omandrahvas, et te kuulutaksite tema kiidetavust, kes teid on kutsunud pimedusest oma imelisse valgusse.“

„Juhata poiss ta tee peale, siis ta ei lahku sellelt ka vanas eas!“

(1 Pt 2:9; Õp 22:6).

Jutustaja: Lapsed on meie suurim varandus. Õigesti koolitatult saab neist Jumala võimas armee. Kuid nad ei saa end ise koolitada; meie peame harima neid, et Jumala kuju peegelduks nende elus.

Kuigi esimene haridus saadakse kodus, võib meie kristlikel koolidel olla noortele võimas mõju.

Kuid mitte kõik soovijad ei saa adventharidust. Kuu-lakem, millised vajadused on kahes Lõuna-Aafrika riigis, Sambias ja Angolas. _____ [*esimese kõneleja nimi*], millised on praegu Sambia suurimad vajadused?

Esimene kõneleja: Sambia on suhteliselt stabiilne Aafrika riik, kuid see on ka üks vaesemaid. Sealne kogudus ei ole suutnud rajada ulatuslikku alg- ja keskkoolide võrku. Kuid meil on algkool pealinnas Lusakas ning väike algkool, suur keskkool ja nüüd ka ülikool Rusango misjonipõllul, Sambia adventismi hällis.

Sambia adventülikool avati 2003. aastal ning kohe köitis see nii päevase kui ka kaugõppe tudengeid. Suurem osa tudengitest on pärit riikliku ja avaliku sektori töötajate hulgast, kes soovivad haridust täiendada. Ülikooli juures asuv seminar pakub lühiajalisi kursusi juba töötavatele pastoritele ja ka see äratub suurt tähelepanu. Kooli esimesel lõpetamisel said kraadi umbes 80 tudengit.

Nagu peaaegu iga uus kolledž või ülikool, kogeb ka Sambia adventülikool kasvuvalusid. Ühiselamud on üle-rahvastatud ja klassiruumid viimase piirini täis. Kuid linnaku vaimsus on rajada püsiv ja oluline ülikool, mis teeniks adventkogukonda ja neid, kes soovivad jätkata oma haridusteed kristlikus keskkonnas.

Hetkel on alustatud linnakus mitmeid ehitusprojekte, kaasa arvatud suur hoonekompleks, mis hõlmab klas-

siruume, auditooriumi ja kontoriruumi. Kuid ülikooli südameks on raamatukogu. Ülikool võib olla ühiselamuta ja võib-olla ka klassiruumideta ning tudengid saavad ikkagi õppida. Aga ilma raamatukoguta ülikoolis on tudengitel võimatu õppida, teadustööd teha ja teadmisi nõutada.

„Ülikoolilinnakusse on hädasti vaja raamatukogu,“ ütleb kooli aserektor Mwenda Mulundano. „Koolil on 42 000 raamatut, millest suurem osa on pakitud konteineritesse, sest meil pole neid kuhugi panna. Ja kuna need raamatud on ära pandud, ei saa tudengid neid kasutada. Internetile juurdepääs on piiratud ning lähim avalik raamatukogu on mitme tunni kaugusel pealinnas.“

„Et saada Sambia hariduses liidrikoht,“ jätkab Mulundano, „peame püüdma oma linnaku valmis saada. Oleme tänulikud, et maailmakogudus on nõus aitama rahastada meie uue raamatukogu, linnaku südame ehitust. See avaldab meie tudengitele ja kogudusele suurt mõju.“

Vaimustav on näha kogudust liikumas edasi noorte inimeste kristlikuks tööks ettevalmistamisel. Toetagem Sambia adventülikooli ja aidakem ehitada raamatukogu, selle uue õppeasutuse süda.

Jutustaja: Aitäh aruande eest, _____ [kõneleja nimi].

Nüüd liigume Lõuna-Aafrika-India Ookeani Divisjoni lääneserva Angolasse. _____ [teise kõneleja nimi] räägib meile veidi selle riigi ja sealse koguduse ajaloost.

Teine kõneleja: Angola on kapriisne riik. Peaaegu 40 aastat elasid angolalased sõjamõllus. Kõigepealt oli 13-aastane iseseisvussõda. Varsti pärast iseseisvuse saavutamist hakkasid poliitilised fraktsioonid omavahel võitlema ning puhkes kodusõda. Rahu saavutamine osutus keeruliseks ja relvarahu ebaõnnestus korduvalt. Kuid 2002. aastal panid vaenutsevad poole relvad maha ja riigis on sellest ajast saadik olnud rahu.

Kuid keegi ei saa ühe päevaga üles ehitada seda, mida on peaaegu kahe põlvkonna jooksul hävitatud. Kodud, ettevõtted, riigiasutused ja koolid kandsid suuri kahjusid. Samal ajal kui riik teeb kõva tööd avalike hoonete ülesehitamisel, on adventkogudusel osutunud raskeks oma koole üles ehitada. Angola rohkem kui 300 000 liikmel ei ole raha, et ehitada üles sõja-aastatel kahjustatud või hävitatud koole. Ja tuhandetel õppuritel, kes kaotasid kooli pommide läbi, ei ole nende ülesehitamiseni kohta, kus õppida.

Mõned õppurid soovivad nii väga õppida, et käivad tunnis kehva katusega ja akendeta hoonetes. Tihtipeale pole neil muud kui õpetaja, tahvel ja soov õppida.

Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab üles ehitada kaks algkooli Cuales Põhja-Angolas ja Quicucos Lõuna-Angolas. Kumbki kool ei hävinud täielikult, kuid vajab turvaliseks õppetöök kulukat remonti.

Sõja ajal, kui adventseminari hooned Bongo misjonipõllul said tõsiseid kahjustusi, kolis seminar uniooni

peakorterisse Huambos. Nüüd, kui maal on taas rahu, valmistub seminar pöörduma tagasi Bongo misjonipõl- lule, aga mõned hooned said nii suuri purustusi, et neid ei saa üles ehitada, ja teistel on vaja kulukat remonti. Töö käib, sest ülikooli taasavamine on hädavajalik. Kuid Angola koguduseliikmed ei suuda seda rahalist koormat üksi kanda. Neil on vaja meie abi.

Angola noortel on vaja õppimiseks turvalist kohta. Meie tänane annetus saab aidata täituda nende unistustel haridusest. Tuhandel adventnoortel üle kogu riigi saab olema võimalus õppida ja harjutada ning valmistuda tee- nima Jumalat ja kaasinimesi. Peame neid meeles, kui täna annetame.

Jutustaja: Lõuna-Aafrika-India Ookeani Divisjonis on moto „haridus igaviku jaoks“. Meie vendade ja õde- dena saame aidata neil noori koolitada, andes heldelt kolmeteistkümneenda hingamispäeva annetusi nende koolide ehitamiseks ja noorte harimiseks. Kas võime siis vähem teha? Paluge Jumalalt, mida peaksite täna tegema oma pere heaks Sambias ja Angolas.

Teadmiseks annetajatele

Kolm aastat tagasi oli osa kolmeteistkümnennda hingamispäeva annetustest määratud naiste ühiselamu ehitamiseks Malawi Lake View' kolledžpile. Töö käib ja see peaks lõpetatud saama õigeks ajaks, 2009. aastal kooliaasta alguseks. Lake View' tudengid ja personal tänavad teid südamest abi eest.

Edaspidised kolmeteistkümnennda hingamispäeva projektid

Järgmisel kvartalil on tähelepanu keskmes Lõuna-Ameerika Divisjon. Spetsiaalsed projektid hõlmavad Põhja-Brasiilia ja Ecuadori kolledžeid ning Ecuadori raadiojaama.

2009. aasta neljandal kvartalil on fookuses Vaikse Ookeani Lõunadivisjon.

